

REISVERSLAG NR 19 VAN FRED EN NELIE MET DE ALCEDO.

We weten het nog niet. Nelie stelt voor nog twee weken in de Ionische zee te zeilen voor we het schip 'winter'klaar maken op de werf en met de auto naar huis gaan. Ik weet het nog niet want september en oktober zijn de mooiste maanden om in de Ionische zee te zeilen. We schuiven het besluit voor ons uit en na vier dagen verlaten we het gezellige haventje van het eilandje Kastos waar we mooie wandelingen hebben gemaakt en herinneringen hebben opgehaald. Dit was het eerste eiland waar we naar toe voeren toen Nelie in 2011 kwam kennis maken.

De Ionische Zee is een fantastisch zeilgebied en dat weten heel veel mensen. Dat merken we aan de enorme drukte van zeilschepen in de havens en baaien. Baaien waar ik vroeger met één of twee andere schepen voor anker lag, liggen we nu met twintig schepen. Zelfs de maand september wat vroeger een rustige maand was is nu druk met de grijze golf. Het betekent dat ik het minder leuk vind als ik verwachtte. Een ander punt wat ons enthousiasme ook tempert heeft waarschijnlijk te maken met onze leeftijd (78 inmiddels). Als je ouder wordt lijkt je je meer zorgen te gaan maken over de problemen die je kan verwachten, zoals harde wind, hoge golven, havens waar geen plaats is, anker dat niet houdt, onhoudbare deining, enz. De angsten stapelen zich op, je wordt doodongelukkig en op een gegeven moment wil je naar huis. Dat was de reden dat we halverwege onze reis zijn omgekeerd en niet verder zijn gevaren naar de Noordelijke Sporaden. Met het besluit toen om om te keren kon Nelie zich weer ontspannen. Ook een teken aan de wand is dat Nelie steeds meer plannetjes aan het maken is voor ons huis de Koespot.

We besluiten uiteindelijk nog één of twee weken te zeilen in dit prachtige gebied en herinneringen op te halen. Ruim twintig jaar geleden zeilde ik hier al. Van Kastos zeilen we naar Spartakhorí dat hoog op een berg ligt en dat met een mooie wandeling is te bereiken. Hoera er is plek genoeg in de haven, maar er komt ons een speedboot tegemoet die zegt dat er geen plek voor ons is omdat alle plaatsen gereserveerd zijn voor flottieljes van verhuurbedrijven. Ook aan de kant staat iemand te schreeuwen dat alles gereserveerd is. We kijken uit naar het plaatsje Vathi drie zeemijl verder en vinden daar nog net een plek aan de kade in het midden van het dorp. Anker uit en

met de achterkant naar de kade. De console met water en elektriciteit is kapot maar één kraan doet het nog. Dat komt goed uit want in een vorige haven was het drinkwater dat we tankten een beetje zout. De thee is dan niet om te drinken. Het water in Vathi smaakt niet zout, dus we laten onze tank leeglopen en vullen hem. De thee smaakt daarna geen snars beter want er zit nu te veel chloor in.

Vanaf nu zetten we thee en koffie met flessenwater.

Het is wel gezellig met veel schepen aan de dorpskade met winkeltjes en terrasjes, maar we willen nu gaan genieten van ankeren in een rustige baai waar je zo van je schip in het heldere warme water springt. We gaan naar de baai Abalaki drie mijl verderop. Twintig jaar geleden overnachtte ik daar met twee schepen. Nu liggen we er met minstens twintig schepen. Altijd weer opletten dat ankerkettingen niet in die van een ander schip komen en dat met het draaien van de wind je vrij blijft van de andere schepen. Voordeel van de drukte is wel dat er nu twee restaurantjes aan het strand zijn waar we heerlijk kunnen eten. De beste manier om het binnenland te verkennen is eenvoudigweg te gaan wandelen. We besluiten naar het plaatsje Katomeri te lopen, een wandeling van zo'n 6 km. We passen het tempo aan aan Nelie haar etalagebeen. We hebben het weer goed gepland, het is siësta tijd en het stadje is uitgestorven. In een kroegje zitten mannen voor een TV te kijken naar de Formule 1 race in Zandvoort. Er wordt voor ons bereidwillig een extra tafeltje voor de TV gezet en zo zien we Max Verstappen winnen. Verderop zit een oud vrouwtje te doezelen bij een gammell eenvoudig weefgetouw. Als Nelie het weefgetouw gaat bekijken wordt het vrouwtje wakker en gaat voor ons weven en nodigt ook Nelie uit naast haar te komen zitten. Al met al een leuke dag.

Na twee dagen vertrekken we uit de baai naar het plaatsje Parailos. Ik ben daar nog nooit geweest en vrienden hebben ons verteld dat daar een restaurant is dat we echt niet mogen missen. Een goede reden om daar naartoe te gaan. Onderweg stoppen we even bij de werf in Vlichos om te checken of we daar nog steeds de wal op kunnen. Dat is geen probleem. In Parailos is de haven vol maar we gaan buiten de haven tussen andere schepen voor anker. Voordeel van onze geringe diepgang is dat we naar ondiep water kunnen waar de meeste schepen niet kunnen komen. Gelijk het restaurant gebeld om te reserveren. Blijkt het maandag te zijn en dan zijn ze gesloten. Toen maar in een taveerne met een Nederlands sprekende Griekse eigenaar een heerlijke Pizza gegeten. Op onze ankerplaats gieren de valwinden over het schip, maar omdat we aan de hoge wal liggen zijn er geen golven. We besluiten om hier niet nog een dag te blijven liggen alleen maar om lekker te kunnen eten in een bijzonder restaurant.

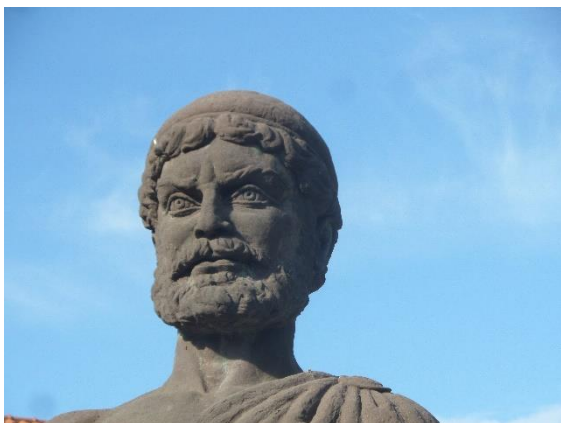
We zetten koers naar Sivota, een heel beschutte haven in het zuiden van Lefkas. Vroeger kon je er ankeren en gratis aan de kade liggen. Nu ligt de baai vol met steigers waar we € 39 voor een overnachting met gratis stroom en water moeten betalen. We overwegen om los te gooien en voor anker te gaan, maar zijn te lui. Van Sivota zeilen we naar Fiskardo op

het eiland Kefalonië. Fiskardo is het enige plaatsje dat met de aardbeving van 1953 niet is verwoest. Ik was er twintig jaar geleden voor het laatst en toen was het al een drukbezochte haven. Dus we zijn voorbereid dat het misschien vol is. Nelie ziet het op voorhand niet zitten, maar ik zet door. Inderdaad de haven is vol, maar ik zie nog een nauwe opening tussen twee schepen om achteruit aan de kade aan te leggen. Het betekent wel dat ik een van de schepen opzij weg moet drukken, waar nog een beetje ruimte voor is. Het past precies en we liggen zo dicht bij een restaurant dat ik het eten zowat van een tafeltje gooi als ik een landvast naar iemand op de kade gooi.

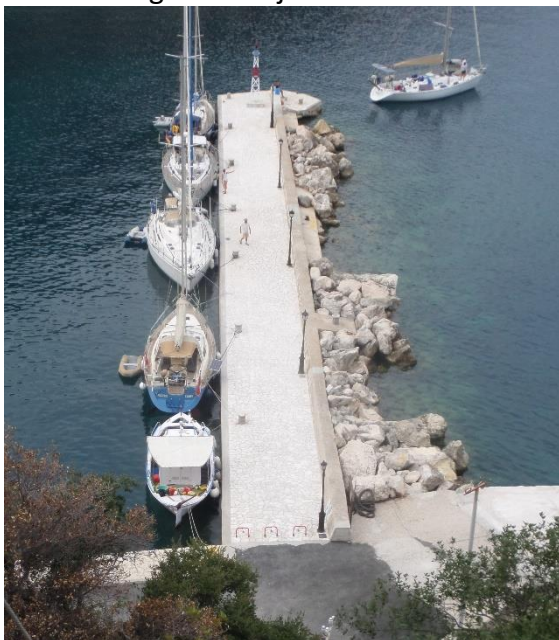
Genoeg in havens gelegen. We zoeken een baai op die iets minder beschut is en daarom minder wordt gebruikt. Ik heb er tien jaar geleden twee keer gelegen en dat is me toen goed bevallen. We laten het anker vallen in Polis baai op het eiland Ithaka, de thuishaven van Odysseus waar hij na zijn jarenlange zwerftocht eindelijk thuiskwam. We bezoeken ook een grot bij

de baai waar volgens de verhalen Odysseus zijn waardevolle spullen verborg omdat hij incognito aan land ging. Het verhaal van Odysseus komt weer tot leven als je in deze baai ligt. Als het een waar gebeurd verhaal is en niet slechts een sage begon zijn zwerftocht rond 1200 voor Christus na de slag om Troje, maar werd pas 400 jaar later door Homerus op schrift gesteld. De reis die Homerus in zijn Odyssee beschrijft is een prachtig verhaal die de fantasie van archeologen op hol doet slaan. Veel archeologen zeggen dat de thuishaven Ithaka van Odysseus op het huidige Ithaka ligt. Een zeer gerenommeerde Duitse archeoloog is er zeker van dat het Ithaka van Odysseus op het eiland Lefkas ligt en een Nederlandse archeoloog bewijst met grote stelligheid dat het wel eens op Kefalonië kan hebben gelegen. Aan de hand van de locaties die Homerus beschrijft wordt algemeen aangenomen dat Odysseus op zijn zwerftocht de hele Middellandse Zee van Oost tot West heeft doorkruist. In 1985 maakte Tim Severin Odysseus zwerftocht in een replica van de boten die in gebruik waren ten tijde van Homerus en vond alle

locaties zoals omschreven door Homerus in Griekenland en stelt dan ook dat de zwerftocht slechts in Griekenland heeft plaatsgevonden. Voor mij is het duidelijk dat archeologen vaak over een onbeperkte fantasie beschikken. Tegenwoordig maakt Ithaka dankbaar gebruik van het idee dat het huidige Ithaka wel eens het Ithaka van Odysseus kan zijn geweest. Je kan er de fundamenteën van zijn paleis bezoeken en er is een standbeeld van hem opgericht. Maar één ding is zeker, de reis zoals door Homerus beschreven in Odyssee is een prachtig boeiend verhaal.

Genoeg hierover. We zeilen naar de baai Nikolaos aan de NO kant van Ithaka. Ik ben er niet eerder geweest, maar wat een prachtige baai. Wij genieten van de rust, zwemmen en maken wandelingen. De baai wordt weinig bezocht omdat je er onbeschut ligt met oostelijke winden. Die verwachten we morgen pas en tegen die tijd varen we naar het twee zeemijl zuidelijker gelegen kleine haventje Frikes. In het haventje van Frikes is de ankergrond slecht en daarom liggen de schepen langszij aan de kade aan zoals in Nederland gebruikelijk.

We liggen daar goed beschut voor oostenwind vanuit zee die de komende dag met 4 – 5 Bft wordt verwacht. 's Nachts spoelt het zout van het schip door een flinke hoosbui, de eerste regenbui sinds we 8 juni in Griekenland aankwamen. In meer dan drie maanden geen regen gehad. De volgende dag blijven we liggen vanwege de voorspelde wind en omdat het bewolkt is. Een prima gelegenheid om een wandeling te maken. We lopen naar het 5 km verderop gelegen haventje Kioni en belanden onderweg in een gezellige mini/minimarkt, cafeetje,

restaurantje. De ruimte binnen meet niet meer dan drie bij vier meter en bevat de stellingen van de minimarkt, de keuken van het restaurant en de bar van het café.

Omdat het buiten regent zit iedereen binnen. Inclusief het personeel, bestaande uit een oude moeder en haar dochter, zitten we met zestien personen en de vanwege de regen naar binnen gehaalde terrasstoelen in deze ruimte. Als de kokkin iets uit de koelkast moet hebben moeten er drie mannen achter hun tafeltje weg

komen. Het is heel gezellig en we raken geanimeerd aan de praat in het Duits, Engels en met handen en voeten.

We bestellen een omelet en krijgen na een kwartier te horen dat ze niet alle ingrediënten hebben. Als we zeggen dat dat geen probleem is hebben we na een kwartier een heerlijke omelet voor ons staan. Er komt een man binnen met twee plastic zakken met vis die hij net gevangen heeft. Nadat hij een deel van de vis aan de gasten en het restaurant verkocht heeft schuift hij aan bij de stamgasten. Dit soort onverwachte juweeltjes komen we vaker tegen, maar hoofdzakelijk als we een lange wandeling maken.

We genieten weer met volle teugen van onze zwerftocht in de Ionische Zee, maar toch besluiten we de terugreis aan te vangen. Een reden is dat we bericht krijgen dat het college (dispuut) van mijn studentenvereniging op 3 oktober een reünie organiseert. We bestaan zestig jaar en het is altijd heel gezellig elkaar weer eens te ontmoeten. Ook viert een lieve schoonzus van mij haar 70ste verjaardag op 10 oktober en verheugd Nelie zich erop dat ze op 5 oktober weer met het koor kan zingen. Maar eerst ankeren we nog in de baaien One House Bay en de baai Sarakiniko waar we eerder ook al waren. In de laatste proberen we een ankertechniek die veel toegepast wordt, maar nog niet eerder door ons. Het gaat als volgt: we laten het anker niet ver van een rotswand vallen, daarna zwemt Nelie

met twee lijnen naar de wal waar ze de lijnen aan rotsen vastmaakt. We trekken de lijnen en de ankerketting strak en we liggen als een huis. Speciaal voor deze operatie hebben we twee drijvende lijnen van elk 50 m aan boord.

Nelie brengt een lijn uit.

Het eindresultaat. De blauwe boot is het.

We liggen nu 15 september in de haven Vlichos waar we overmorgen het schip op de kant zetten om nog wat klussen aan het schip te gaan doen en dan rond 30 september terug te zijn in Nederland. Maar met deze beslommingen zal ik jullie verder niet lastigvallen. Wat we volgend jaar gaan doen weten we nog niet. We overwegen momenteel twee opties. Ten eerste het schip terugvaren naar Nederland via de Rhône, de Moezel en de Rijn of het schip nog een jaar in Griekenland laten en dan half augustus na de ergste hitte terug te gaan en tot eind oktober hier te zeilen. Wat het wordt lezen jullie t.z.t. wel in het eerste reisverslag van volgend jaar.